ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MARCO DARMON
της 12ης Ιουλίου 1994 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Φεβρουαρίου 1994, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ, να αναγνωριστεί ότι, παραλείποντας να μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη του την οδηγία 90/167/ΕΟΚ του Συμβουλίου [1] (με εξαίρεση το άρθρο 11, παράγραφος 2, αυτής) και/ή παραλείποντας να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τις διατάξεις εσωτερικού δικαίου που θεσπίστηκαν προς τον σκοπό αυτό, το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 15 της ανωτέρω οδηγίας, καθώς και των άρθρων 5 και 189 της Συνθήκης ΕΚ.

2. Της διαδικασίας αυτής προηγήθηκε η από 3 Μαΐου 1993 αιτιολογημένη γνώμη.

3. Το άρθρο 15 της οδηγίας ορίζει:

«Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για τη συμμόρφωσή τους:

— με τις απαιτήσεις που προβλέπονται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, την ημερομηνία που πρέπει να συμμορφωθούν με τους κοινοτικούς κανόνες που αφορούν την προστασία των ζωοτροφών από τους παθογόνους παράγοντες, αλλά το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 1992,

— πριν από την 1η Οκτωβρίου 1991, με τις άλλες διατάξεις της παρούσας οδηγίας.

Ενημερώνουν πάραυτα συναφώς την Επιτροπή».

4. Χωρίς να αμφισβητεί το βάσιμο της προσφυγής, το Βασίλειο του Βελγίου περιορίζεται με το υπόμνημα αντικρούσεώς του να διευκρινίσει ότι «σχέδιο βασιλικού διατάγματος τελεί υπό επεξεργασία και αποτελεί

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Οδηγία 90/167/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 1990, για τον καθορισμό των όρων παρασκευής, διαθέσεως στην αγορά και χρήσεως των φαρμακούχων ζωοτροφών εντός της Κοινότητας (ΕΕ 1990, L 92, σ. 42).

αντικείμενο διαβουλεύσεων μεταξύ των ενδιαφερομένων υπηρεσιών».

5. Υπενθυμίζω ότι, κατά την πλέον πρόσφατη νομολογία του Δικαστηρίου [2], οσάκις τα κράτη μέλη παραβαίνουν συγκεκριμένες υποχρεώσεις που υπέχουν δυνάμει οδηγίας, παρέλκει η εξέταση του ζητήματος αν εκ του λόγου αυτού συντρέχει περαιτέρω παράβαση των απορρεουσών από το άρθρο 5 της Συνθήκης υποχρεώσεων.

6. Συνεπώς, προτείνω στο Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι, παραλείποντας να μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη του την οδηγία 90/167/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 1990, για τον καθορισμό των προϋποθέσεων παρασκευής, διαθέσεως στην αγορά και χρήσεως των φαρμακούχων ζωοτροφών εντός της Κοινότητας (με εξαίρεση το άρθρο 11, παράγραφος 2), το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΟΚ καθώς και του άρθρου 15, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, της εν λόγω οδηγίας,

— να καταδικάσει το καθού κράτος μέλος στα δικαστικά έξοδα.

2 — Αποφάσεις της 13ης Οκτωβρίου 1993 στην υπόθεση C-378/92 (Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 1993, σ. I-5095), και της 18ης Μαΐου 1994 στην υπόθεση C-303/93 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1994, σ. I-1901, σκέψη 7). Βλ., συναφώς, Blanquet M.: «La conception de l'article 5, lex generalis inopérante» στο *L'article 5 du Traité CEE-Recherche sur les obligations de fidélité des États membres de la Communauté*, LGDJ, 1994, σ. 281.